

[Socialministeren]

på, at der ikke har været flere klager fra borgerne end tidligere. Jeg er i øvrigt bekendt med, at kommunen har foranstaltet en undersøgelse blandt de ansatte i hjemmeplejen af de påstande, der er fremført i artiklen.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at på den ældrepolitiske konference den 4. juni 1991 havde socialchef Bente Jensen et oplæg om Hirtshals Kommunes ældre service med udgangspunkt i forskellige boformer for ældre. Jeg er bekendt med, at indlægget på konferencen skete efter aftale med kommunens socialudvalg. Hverken af dette indlæg eller af den efterfølgende debat fremgår, at der skulle være specielt store problemer vedrørende hjemmeplejen i Hirtshals.

Jeg finder på den baggrund ikke, at der er grundlag for at foretage en nærmere undersøgelse af hjemmehjælpen i Hirtshals Kommune.

Spm. nr. S 776

Til miljøministeren (25/7 91) af:

Kim Behnke (FP):

»Har en amtskommune lovhjemmel til at afgøre, hvilke bygninger der er nødvendige for en landbrugsbedrift?«

Begrundelse

Som følge af forbudet mod halmafbrænding er landets landmænd blevet tvunget til at søge aftaler med aftagere af halm. Det kan være aftaler med varmeproducenter eller virksomheder, der anvender halm i forskellige produktioner. Et led i denne nye halmudnyttelse er et behov for at lagre halmen, indtil den skal sælges. Men hvor skal den lagres?

Århus Amtskommune har gjort den vurdering, at »da halmlagrings ikke er en for ejendommen nødvendig driftsbygning, kræves der tilladelse efter by- og landzoneloven« samt eventuelt også efter naturfredningsloven.

Århus Amtskommune tillader sig med andre ord at definere halmlagrings som en ikke naturlig del af landbrugsvirksomheden. Konsekvensen er temmelig åbenlys, eftersom der på et landbrug må opføres bygninger til driftsformål uden ansøgning og offentlig indsigelse. Men når amtskommunen erklærer halmlagrings som værende uden forbindelse med driften, betyder det, at det offentlige skal blande sig i opførelsen af halmladene.

Spørgeren vil derfor gerne have ministerens vurdering af, hvorvidt amtskommunen har lovhjemmel til subjektivt at afgøre, hvilke bygninger der medgår til en landbrugsproduktion.

Svar (2/8 91):

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Planstyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Efter by- og landzonelovens § 7, stk. 1, må der i landzone ikke uden tilladelse opføres ny bebyggelse, medmindre bebyggelsen er erhvervsmæssigt nødvendig for den pågældende ejendoms drift som landbrugsejendom.

Det er zonelovsmyndigheden, der afgør, hvorvidt et projekt må anses som erhvervsmæssigt nødvendigt for den pågældende landbrugsbedrift. Det fremgår af Miljøministeriets cirkulære om lov om by- og landzoner af 29. juni 1984, afsnit 4.1.2.

Medmindre et område er omfattet af en godkendt lokalplan, en endeligt vedtaget lokalplan, eller ligger inden for en i kommuneplanen entydigt afgrænset landsby, er amtskommunen zonelovsmyndighed i det pågældende område. I Københavns og Frederiksberg Kommuner er kommunerne zonelovsmyndighed. Det fremgår af by- og landzonelovens § 9, stk. 1.

I forbindelse med en vurdering af, hvorvidt en bebyggelse er erhvervsmæssigt nødvendig, må der lægges afgørende vægt på fortolkningen af landbrugslovens bestemmelser om landbrugsejendommens drift m.v. (kap. II i landbrugsloven).

Er der tvivl om, hvorvidt et ønsket byggeri kan opføres uden zonelovstilladelse, kan amtskommunen/zonelovsmyndigheden indhente en vejledende udtalelse fra den pågældende jordbrugskommission.

Er der herefter tvivl om ovennævnte spørgsmål, kan dette forelægges for Landbrugsministeriet, Jordbrugsdirektoratet.

Afgørelser truffet af zonelovsmyndighederne om tilladelser kan ankes til Miljøankenævnet af ansøgeren, af enhver, der må antages at have en væsentlig individuel interesse i sagens udfald, og af amtsrådet eller kommunalbestyrelsen – sidstnævnte afhængigt af, hvem der er zonelovsmyndighed i den pågældende sag.

I forbindelse med Miljøankenævnets behandling af klager over zonelovsafgørelser er